

PROSTOR

Červen 2022

Žáci naší ZUŠ Jára Cimrmana zazářili v celostátních soutěžích, prvenství pro nejmladšího účastníka

Petr Jelínek

Oliver Vosátka chodí do třídy pana učitele Jan Kováře, Petr Jelínek je žákem pana učitele MgA. Lukáše Böhma.

Těmi, kteří si z této celostátní soutěže ve hře na dechové hudební nástroje odvezli rovněž velmi cenná místa druhá jsou:

Za hru na klarinet ji získala Anna OSLOVIČOVÁ, žákyně pana učitele MgA Lukáše Böhma,

Ve hře na trubku si ve svých kategoriích výborně vedli Eva KOLÁŘOVÁ a J. LEHOCZKY. Oba jsou žáky pana učitele Jana Kováře. (na snímku vlevo).

V květnovém Prostoru jsme u vedli jména těch žáků, kteří se proboujeli až do ústředního kola celostátní soutěže ZUŠ ve hře na dechové nástroje, Praha, 19.—21. 5. 2022. A protože jsme zřejmě všichni drželi palce jak náleží, mladí hudebníci si odvezli dvě první a 4 druhé ceny. K nejméně úspěšným patřili ve svých nejmladší a také nejstarší účastníci. Na snímku vpravo je to teprve sedmiletý Oliver VOSÁTKA (první cenu za hru na lesní roh) a vlevo pak osmnáctiletý Petr JELÍNEK (první cena za hru na saxofon).

Oliver Vosátka.

Druhou cenu za výkon ve hře na tenor získal Daniel ŘÍŠSKÝ, který je žákem (a současně i synem) pana učitele Roberta Říšského.

Všem, žákům i jejich učitelům ze srdce zasíláme velkou gratulaci a přejeme, aby se jim vedlo i nadále skvěle nejen ve hře na nástroj, ale i v dalším studiu. Na další straně atsféru

Pan učitel Jan Kovář se svou úspěšnou žákyní Evou KOLÁŘOVOU.

Krásné prázdniny, plné sluníčka a pravé letní pohody všem žákyním, žákům, učitelkám, učitelům i zaměstnancům přeje vedení školy a redakce Prostoru.

Ústřední kolo celostátní soutěže ZUŠ ve hře na dechové nástroje v fotografiích

Pan učitel Kolář se žáky Evou Kolářovou a J. Lehoczky. V průběhu soutěže si také nad Prahou zařadila bouře s vichřicí a tento mladý trumpetista měl trochu smůlu, když ho na cestě venku ten lijavec zastihl. Poněkud to odneslo oblečení a také účes, jak můžete na fotce vidět. Nicméně na celkové radosti z výsledku to nikomu nic nebralo a snímek tak dostal punc něčeho originálního, co se jen tak neopakuje.

Ze soutěžního vystoupení J. Lehoczského. U klavíru korepetuje učitelka ZUŠ Františkovy Lázně Mgr. Zuzana Vaníčková.

Oliver Vosátka

Daniel Říšský

Anna Oslovičová, záběr je ještě z krajské soutěže.

Eva Kolářová při hře na trumpetě.

Příběhy smutné i veselé, krásné i hnusné

Příběh smutný

Všechno někdy končí...

Všechno někdy končí, abychom mohli znovu začít. Když jsem ho ale poprvé uviděla, pocítila jsem že bych mohla poznat daleká nekonečna. Náš první polibek si pamatuji do detailů. Vše v tu chvíli do sebe zapadlo, a já pochopila všechny překážky, jenž mi život připisoval do mého příběhu. Jen a pouze ony mě zavedly právě tam. S ním v ruku v ruce a se srdcem v ohni vášně.

Tak jsem se cítila pokaždé, když byl v mé blízkosti. Má hlava bloudí ve vzpomínkách a slzy opět protrhly nastolenou hráz. Jeho oči plné lásky a jeho rty šeptající poprvé „Miluji tě.“ Pronásleduje mě tento obraz v mých snech. Od chvíle, kdy se po těchto vyslovených slovech opilý řidič rozhodl nás rozdělit. Nikdy jsem nestihla mu říct, jak já miluji jeho. Nikdy nepoznáme naše nekonečna a já pořád hledám odvahu k novému začátku.

Alice Hynková

Příběh veselý

Jak jsem, děti, poznala vašeho tátu

Jasně, že jen mně se tohle může stát. Dnes ráno v naprostém klidu jsem vystupovala z autobusu, když jsem uviděla toho nejkrásnějšího muže v mém životě. Naprostá bomba. Nevím, co se mi stalo, ale rozhodla jsem se toho muže zeptat na telefonní číslo. S odvahou v hrsti a se srdcem v krku jsem sebevědomě vyrazila naproti němu. V tom okamžiku se hnědé bláto rozhodlo, že dnes není můj den. Rozplácla jsem se přímo před ním a nejhorší je, že mi ten chlap ani nepomohl. Jen se usmál a šel si po svých.

Uražená a špinavá jsem vyrazila do práce, kde jsem slyšela jen smích z mé kanceláře od ostatních kolegů. Usadila jsem se a začala normální pondělní porada. Má kamarádka mi pošeptala, že prý dostaneme nového, velice pohledného šéfa. V té chvíli do místnosti vešel ten drzý chlap s igelitkou. Bylo v ní čisté oblečení a jeho kroky směřovaly přímo ke mně. S úsměvem na tváři mi ho podal a řekl: b, „Budeš ho asi potřebovat víc než já.“

Tak děti, a tak jsem poznala vašeho tátu.

Alice Hynková

Příběh krásný

Ten den začal dost blbě

Dnes je den fakt na nic. Povýšení o které se snažím snad celou svoji kariéru dostane ten odporový chlap jen proto, že jeho otec sponzoruje naši

firmu. Ještě k tomu začalo pršet. Ne! Sněžit. Prostě bylo to něco mezi tím, a já musím v tomhle hnusu jít dvě míle domů. Jen kvůli tomu, abych mohla být naštvaná někde jinde. Promočený kabát ztratil význam pro nošení v momentě, když kolem mě projel obrovský nákladňák a s sebou vzal i všechno bláto. Takže jsem skončila špinavá od hlavy po paty, s promočenými botami a bez povýšení. Ve chvíli naprosté beznaděje mi zavolal můj manžel a ptal se, co bude k večeři. Neudržela jsem se a začala na něj rvát do telefonu, že kdyby nebyl jako malý děčko, které vychovala k nesamostatnosti jeho matka, možná by dokázal i tak prostou věc jako uvařit jídlo. Aniž bych čekala na jeho odpověď, jsem zavěsila a začala rvát naprosto vztekle na ulici. Doufala jsem, že to už nemůže být horší. Jenomže může. Nějaký mladý holky se mi začaly chichotat. Kdyby jen tušily, jaká bouře se na ně řítí. Myslím, že ani jejich matka je nedokázala tak srovnat, jako v tu chvíli já.

Cesta domů se mi pomalu a jistě začala krátit a já sama se už celkem uklidnila. No, uklidnila. Spíš jsem přestala být naštvaná, ale začala jsem brečet.

Dorazila jsem do cíle. Otevřela dveře, a když jsem si boty uklízela do botníku, ucítila jsem vůni, kterou bych poznala kdekoliv a kdykoliv. Špagety! Zvedla jsem oči a uviděla jsem manžela celého umazaného od omáčky ve stresu z mého blížícího se příchodu. Nevšiml si mě, a já potichu přišla k němu.

Když mě uviděl, začal se mi strašně omlouvat a vykládat mi, že se snažil udělat večeři, ale nějak mu to prý nevyšlo.

Usmála jsem se, políbila ho na tvář a pustila se s velkou chutí do špaget položených na talířích na stole. On mě pohládl a pošeptal mi „Miluju tě.“ Potom se posadil se vedle mě a poslouchal vše, co se mi v ten den stalo.

Alice Hynková

Příběh smutný

Čaj vždy o půlnoci

Byla půlnoc a já seděla na židli u stolu v naší kuchyni a rukou svírala kouřící hrnek s čajem. Nedokázala jsem se napít, jen jsme tam tak mlčky seděla v naprostém tichu a držela se hrnečku jako záchranného lana. To proto, abych se nezhroutila jako obvykle, když jsme našla něco, co mi ho připomnělo.

Minule, když jsem se po týdnu vrátila domů, to byla sklenice s kávou, kterou tam zanechal a nikdy nedopil. Předtím zase básnička, kterou mi složil na našem druhém rande. Pamatuju si, že jsme se jí pak ještě alespoň týden smáli a jemu přitom v očích tančily veselé jiskřičky. Také si vzpomínám na náš první polibek. Ve tváři měl vepsanou neskutečnou něhu a lásku, než se mě jeho rty dotkly a já se ztratila v nekonečno.

Občas tyhle vzpomínky začnu nenávidět. Jsou zamčené hluboko v mé mysli a v té nejmíň očekávané chvíli se vyderou na povrch. A když potom odejdou, zanechají mě v tichu a prázdnotě.

Když se to tenkrát stalo, bylo nejhorší snášet všechnu tu lítost. Bude to dobré, říkali všichni, a já tomu navenek věřila. Hluboko uvnitř jsem však věděla, že nemají pravdu.

Eliška Janoušková

Příběh veselý

Den, kdy jsem málem zabila učitele

„Scriverová! “ Z příjemného snu plného jedno-rožců, duhy a létajících motýlků mě vytrhlo zakrákorání pana Tiniho. S trhnutím jsme se probudila a vytréštila oči na brunátný obličej našeho učitele fyziky. Naštvaně si mě měřil svýma malýma tmavýma očima.

„Dokážu tolerovat spoustu věcí, ale spánek v mých hodinách? To opravdu ne!“ Zvýšeným hlasem začal s kázáním. Už se nadechoval, že bude pokračovat, ale já byla rychlejší.

„Strašně moc se vám pane učiteli omlouvám, už se to nestane,“ vyhrkla jsem a sotva jsem přitom stihla zadusit pádnou odpověď, že z tohoto probuzení budu mít nejspíš doživotní trauma.

Tahle věta ho očividně uspokojila, protože jeho obličej se začala vracet normální barva a žilka nad obočím, která mu předtím tepala tak rychle, až jsme se bála, že mu praskne a já budu zodpovědná za vraždu učitele, se taky zpomalila.

„Zůstanete po škole a jestli se tohle stane ještě

jednou, dozví se o tom vaši rodiče.“

Horlivě jsme přikyvovala.

Konečně se rozhodl, že už mě podusil dost a vrátil se zase zpátky ke svému super nudnému výkladu o optice.

Eliška Janoušková

Příběh hnusný

Zhmotněná smůla

Mám takový problém. Spousta lidí, jak se mi zdá, tyto problémy nemá, ale vlastně, co já o tom vlastně vím.

Mám totiž smůlu. Ne ledajakou. Mám přímo zhmotnělou smůlu. Stále za mnou chodí, pozoruje mě, nedá mi pokoj. Přijdu domů, a hle co nevidím. Kouká za rohem a škodolibě se usmívá. Naštěstí se mi podaří vběhnout do pokoje dřív, než přijde za mnou. Nebo ve škole. Neustále stojí vedle mě nebo dokonce sedí a kouká na bud' na mě nebo do mého sešitu a, když píšu test, tak mi začne na ten test něco čmárat.

Kdekoliv, kromě mého pokoje, kde jsem sám a v klidu, je ta smůla všude!

Už je to měsíc, co se u mě zase objevila, a od té doby se mi vůbec, ale vůbec nic nedaří! Špatné známky v testech, támhle si klině jdu, když najednou zakopnu, poliju si čistý tričko se čajem. a tak dále. Snažil jsem se s tou smůlou nějak domluvit, ale nikdy mi nic na mé otázky neodpověděla, a když, tak to byl z její strany výsměch a nebo divné hučení, které potom doplnila zlomyslným smíchem. Proč se mi to děje a proč teď stojí za mnou?

„Hej, co tu děláš.....“

„Nekoukej tak na mě.“

„A dost! Jedeš odsud! Už tě mám dost!“

„Tak zamknout dveře, a hotovo. Tak a tady to máš HAHA.“

„Co? Proč mám najednou celý papír politý inkoustem? SMŮLOOOO!!!!“ To snad není pravda! Už mi dokonce leze do pokoje. Už toho mám dost!

Můj pohárek trpělivosti došel. Teď budu tvrdě bojovat za svoje štěstí! Co mě ale dokáže ochránit před smůlou? To je dobrá otázka.

Zkusil jsem sůl, kterou mi ale foukla zpátky do obličeje. Stále cítím to pálení. Kříž z dubového dřeva mi zlomila, a vysmála se mi. Zkusil jsem nějaké zaříkávadlo, a tomu ani nevěnovala pozornost.

Jsem zoufalý, ale jen tak se nevzdám. Prostě ji začnu ignorovat a schválně, co udělá?

Teprve po dvou týdnech nekonečného utrpení mohu konečně přiznat, že jsem udělal přece jen pokrok. Pronásledování ustupuje, a je méně a méně častější.

Uběhl další měsíc a smůly jsem se konečně zbavil, navíc se to podtrhlo tím, že mi sama smůla zanechala dopis na rozloučenou. Stojí v něm:

„Děkuji, že jsem mohla s tebou zůstat tak dlouho! Ale poslední týdny to už s tebou byla nuda, takže jsem si šla hledat někoho jiného na otravování. Měj se fajn. Tvoje Smůla.““

A je pryč! Teď mě zajímá jenom jedna věc. Koho si najde místo mě!

Marek Stolarik

Uběhl měsíc a smůly jsem se konečně zbavil, navíc se to podtrhlo tím, že mi sama smůla zanechala dopis na rozloučenou. Stojí v něm:

„Děkuji, že jsem mohla s tebou zůstat tak dlouho! Ale poslední týdny to už s tebou byla nuda, takže jsem si šla hledat někoho jiného na otravování. Měj se fajn. Tvoje Smůla.“

A je pryč! Teď mě zajímá jenom jedna věc. Koho si najde místo mě!
Marek Stolarik

Příběh děsivý

Tajemné výkřiky

Uprostřed noci mě vzbudil strašlivý výkřik. Neko-
nečný výkřik, který zastavoval krev a trhal duši na kous-
ky. Takový křik nevěstí nic dobrého. Nějakou dobu jsem
seděl na posteli v paralýze, kterou výkřik způsobil, aby
mě nutil poslouchat všechnu bolest, kterou v sobě nesl.
Když se mi konečně povedlo vytrhnout se ze spáru stra-
chu, vzal jsem nůž z kuchyně a vydal se proti strachu.
Najít zdroj bylo těžší, než se zdálo. Skákal ze stěny na
stěnu, stále mě obíhal a chvílemi se zdálo, že se rozhodl
usadit v mé hlavě. Ale přeci se mi ho povedlo najít. Teda
našel jsem místnost v přízemí, ve které byl nejsilnější, ale
nikde nikdo. Že bych zešlel? Lidé z ostatních bytů stále
spali, a jen já tady stojím v tmavé místnosti s nožem. Ne-
věděl jsem co dělat. Čím dál se zvyšoval bolestný výkřik,
tím víc moje srdce zrychlovalo, a smysly zanikaly
v nicotě. Začal jsem do všeho v místnosti bodat, a trhal
jsem tapety a koberec. Po skončení mé frustrace jsem
zahlédl dřevěný poklop nenápadně umístěný v rohu míst-
nosti. Musel tu být pod kobercem schovaný už nějakou
dobu, jelikož do zámku stačilo jen kopnout a rozpadl se.

Nezbývalo mi nic, než se vydat do neznáma,
abych se zbavil toho křiku. Jediné co jsem dole objevil,
byla dlouhá chodba, která se několikrát větvila po stra-
nách. Výkřiky začaly znova. Tentokrát jako by si mi do-
bíraly. Přecházely z jedné větve do druhé, přímo přede
mnou. Musel jsem najít, jak se dostanu k centru tohoto
problému. Překvapivě se mi povedlo najít tu pravou ces-
tu. Čím blíže jsem se dostával, tím větší byl můj pocit
úzkosti. Myslel jsem, že se mi hrudník propadne. Koneč-
ně jsem se dostal nakonec chodby, kterou uzavíraly dve-
ře. Přemýšlel jsem jestli mám jít dál, nebo se otočit a jít
zpátky. Jenže výkřiky na nějakou dobu přestaly. Přesto
mi bylo jasné, že zpět už jsem nemohl. Pomalu jsem ote-
vřel a jediné co mě čekalo, byla prázdná místnost. Ale-
spoň to jsem si myslel. Jak jsem se rozhlížel po místnosti,
zahlédl jsem v rohu mrtvou ženu. Vypadalo to, jako by jí
tu někdo držel a nechal vykrváčet. Dá se usoudit, že prá-
vě ona byla zdroj těch výkřiků. Kdybych byl rychlejší,
mohl jsem se pokusit o její záchranu. Jenže kdo jí to
mohl udělat? Naproti ní jsem zahlédl další dveře. Otevřel
jsem je s doprovodem dlouhého skřípání. Doufal jsem, že
na druhé straně nikdo není. Naštěstí jediné co mě čekalo,
byl starý, železný žebřík. Vypadalo to, jako by ho někdo
používal, už od té doby co ho se dali, jelikož už byl zrezi-
vělý a několik schůdků mu chybělo. Vystoupat nahoru

nebylo jednoduché, ale nakonec jsem se dostal do pře-
kvapivě dobře osvětlené místnosti. Chvíli mi trvalo, než
jsem zjistil, kde jsem. Vykoukl jsem z jednoho okna a
uviděl jsem můj panelák. Takže se mi povedlo dostat do
starého skladiště naproti. Už se mi v hlavě vytvářely
možnosti, které tuto situaci mohly zhoršit. Zavřený ve
starém skladišti, které tady stojí bůhví jak dlouho. Přes-
ně tuhle situaci jsem si přál. A to tu ještě byl problém,
kam mohl zmizet vrah té ženy. Dveře zabarikádovány,
oken se nikdo ani nedotknul, a pochyboval jsem, že
bych našel nějaký tajný vchod. Stejně jsem se pokusil
něco najít. V tom jsem zaslechl ránu. Žebřík se utrhł a já
tak přišel o cestu zpátky. Bohužel nešlo poznat, jestli
někdo nechtěl, abych odešel, nebo rez konečně přemohl
žebřík. Musel jsem se odsud dostat. Vzal jsem starou
trubku ze země a praštil jsem do okna. Překvapivě to
několik pokusů trvalo, ale konečně se sklo rozpadlo na
malé kousky. S mírnými řeznými ranami jsem vyběhl
na ulici. Policejní stanice nebyla moc daleko. Bylo jas-
né, že když se tam objevím zkrvavený, tak se mě budou
ptát na hodně věci. Vše jsem naštěstí dokázal vysvětlit.
Povedlo se mi je přesvědčit, aby šli se mnou, zpátky do
chodeb pod panelákem. Vše bylo tak, jak jsem to viděl
poprvé. Spěchali jsem do místnosti s tou mrtvou ženou,
jenže ta místnost nebyla nikde k nalezení. Už jsem mys-
lel, že mě zavřou do blázince, jenže jen ten fakt, že tyto
chodby existovaly, mě zachránilo.

Asi tři dny stálo u mého baráku několik policejních
aut. Na konci pátrání jsme se ke svému zděšení dozvě-
děli, že celá čtvrť je propojena těmito tajemnými nepro-
zkoumanými chodbami.

Rychle se proto začaly zavírat všechny vstupy do
komplexu, a to i ty v opuštěných budovách. Něco mi ale
stále říkalo, že přesto nebudeme nikdy v bezpečí. Úz-
kost a strach mne neopouštěly. Několik měsíců jsem v
noc co noc jen ležel v posteli s paranoiou, že se stane
něco špatného. Rozhodl jsem se, že se radši z těchto
míst odstěhuji někam daleko. I přesto, že jsem nikdy
nezapomněl, co jsem tenkrát viděl, mohl jsem alespoň
trochu věřit tomu, že ten, kdo ty chodby používal pro
zlé věci, mě znova nenajde.

Ladislav Sudek

Průběh tragikomický

Jestli neumřela, stěžuje si dodnes

Karen se rozhodla, že vyrazí do Prahy na koncert Michala Davida. Protože měl začít následujícího dne, rozhodla se ubytovat v menším skromném penzionu. Neměla co dělat, a tak jen tak seděla v křesle a vykuřovala krabku cigaret, i když jí to majitelka penzionu výslovně zakázala. Uvědomila si, že už jí cigára docházejí, a tak se rozhodla, že si zajde do obchodu, který viděla z okna na rohu ulice koupit nové. V tom se ale spustil detektor kouře. Paní majitelka hned přiběhla s hasičím přístrojem. „Já vás prosila, abyste tu nekouřila!“ A sebrala jí zbylé cigarety.

Rozkřičela se na ni. „Já jsem svobodná občanka České republiky a mám právo dělat co chci a kde chci!“

Paní hodila po ní Karen vražedný pohled. Karen jí ho oplátila. „A okamžitě mi tu krabičku vraťte!“ To už byla Karen zoufalá.

„Ani náhodou! Já jsem starší a musíš mě respektovat, mladá slečno!“

Karen poté beze slova našťavaně odešla z místnosti, ve které pořád s rozzuřeným výrazem v obličejí stála majitelka s hasičákem v ruce.

V obchůdku si do košíku naložila okolo deseti krabiček cigaret, došla ke kase a zaplatila. Poté se však, jak se říká, něco ještě víc pokakalo. Omylem do ní narazil jeden pán ramenem, když kolem ní procházel. „Omlouvám se.“ Pronesl.

Najednou však propuklo drama. „Au! Moje rameno!“ ječela Karen. Lidé se za nimi začali ohlížet. „Pomoc! Ten drzoun mě chce přepadnout!“ Poté po něm hodila svou kabelku a začala ještě víc křičet. V tu chvíli tam dorazila policie, kterou zavolala paní u pokladny. Ta ukázala záznam z kamer a Karen se rozzuřená jako malý fracek rozběhla do parku. Tam si sedla na lavičku a vytočila svou nejlepší kamarádku Květoslavu. „Haló?“ Ozvalo se z její nokie. ,

„Tomu neuvěříš, Květo! Představ si, že jsem byla v obchodě a jeden chlap mě napadl!“

„O můj bože...“ Vystrašeně odpověděla kamarádka.

„Přijela policie právě když vytáhl z kapsy motorovou pilu, aby mě zabil, ale kvůli záznamům z kamer mi to nikdo nevěřil!! Ach ta dnešní mládež, za našich let...“ blábolila dál Karen.

Květoslava chvíli přemýšlela, ale pak hovor ukončila, protože si uvědomila, že je její kámoška pěkná blbka. A pokud si Karen nevšimla, že už dávno s nikým nevolá, stěžuje si na tu hrůzu dodnes!

Tereza Šišková

Starý roztrhaný dopis

Na dědově půdě jsem mezi starým harpádím našel starý, na kousky roztrhaný dopis. Kdo ho psal? A co v něm je? V hlavě se mi vynořila řada otázek. Chvilku to trvalo, ale přeci jen se mi povedlo ho poskládat. Bohužel jsem to dělal zbytečně. Dopis byl plný jen teček a vodorovných čárek, které byly oddělené do rovnoměrných řad. Byl jsem mírně našťvaný. Těšil jsem se, že najdu dědečkovi staré dopisy, které si posílali s jeho první láskou, nebo nějaké jiné tajemství. Jenže dostanu do ruky jen papír, na kterém si někdo zkoušel funkčnost propisek. I tak jsem si všechny kousky vzal sebou. Možná, že jsem jen něco přehlídl, jeden nikdy neví. Celou cestu domů jsem kvůli tomu tajemství ani nemohl spát. Doma jsem se snažil najít nějaké skryté zprávy, malé písmo, prostě něco, co nejsou čárky. Ale nikde nic. Najednou se za mnou ozvalo „Hele co to je?“ Můj bratr se rozhodl, že klepání není důležité a nejlepší zábava na odpoledne je strašení lidí. A já se fakt pořádně lekl. A jak jsem lekl, tak mi dopis spadl na zem a znovu se rozkouskoval. Chvilku mě brácha pozoroval, jak se snažím poskládat kousky zpět dohromady. Pak si šel sednout k počítači a něco začal hledat. „Zkus se podívat na tohle.“ A odešel zas někam do neznáma.

Občas mě zajímá, co se mu honí hlavou. Vždy přijde s nápadem, který je buď extrémně hloupý nebo naopak geniální, a odejde bez vysvětlení. Jenže to je záhada na jindy. Radši jsem zkusil svoje štěstí, a doufal, že to byl jeden z jeho dobrých nápad. Z obrazovky na mě zírala tabulka písmen a vedle nich ty samé čárky a tečky jako v tom dopise. A jediné klíčové slovo, které jsem potřeboval, abych tuto tabulku našel, bylo morseovka. Já jsem se málem rozbrečel, protože tak jednoduchá odpověď a já ji ani nezkontroloval. Ale i tak jsem to rozluštil. V dopise stálo: „*Všechno jsem schoval v naší staré klubovně...*“ Tak a tajemství pokračuje. Problém byl, že jsem neměl ani tušení, kam bych měl jít, a k dědovi asi pojedou až za dva týdny. Nešlo nic než se obrátit na tu možná nejnaivnější možnost, neboli jsem se zeptal mamky. Určitě si bude pamatovat nějaké přátele, kteří za dědou

chodili. Přišel jsem k mámě, a zeptal se jí, jestli a do jakých klubů a kroužků děda chodíval. Překvapivě se mi na moji otázku dostalo odpovědi, jenže jsem teď měl těch odpovědí zase až moc. Ale je pravda, že spousta klubů byla zrušena, jelikož patřily ke škole, na kterou chodil. Jeden ze zmíněných klubů byl však velice zajímavý. A to fotbalový. Taky se tam spřátelil s partou kluků a jeden z nich se dokonce stal trenérem. Navíc klub ještě pořád funguje. Zatím to bylo nejlepší vodítko. Bohužel nezbývalo než si ty dva týdny počkat.

Když jsem se konečně dostal k dědovi, povedlo se mi z mámy vymámit povolení zůstat u něj celé tři dny. To bylo sice méně, než jsem původně chtěl, ale s tím se snad vypořádám. Později v ten stejný den jsem se vydal vstříc odpovědím. Bohužel, když jsem dorazil na fotbalové hřiště, nenašel jsem nic, než jen starý barák. Skoro vše bylo ve spárech plísně. Báł jsem se kýchnout, aby se dům nerozpadl před očima. V tom jsem si všimnul, na dveřích plakátu, který propagoval nové hřiště na druhé straně vesnice. Na to jít tak daleko jsem neměl čas, takže jsem zkusil své štěstí tady. Uvnitř nic než smrad a několik děr, do kterých jsem málem spadl. Už jsem chtěl odejít, když se pode mnou najednou otevřela jáma pekelná, a já se propadl asi tak dvacet centimetrů pod zem. Chvilí jsem měl strach, že se budu propadat dál, protože se pode mnou něco uvolnilo. Nakonec mi tohle malé postrašení pomohlo najít jakousi krabici. Vytáhl jsem ji co nejrychleji ven a otevřel. Už jsem se těšil, jak si půjdu za nalezené poklady nakoupit sladkosti. Jenže co kdyby v té krabici bylo něco, co by z dědy udělalo kriminálního? Všechny moje sny a strachy ale byly zničeny na kousky, protože jediné, co na mě čekalo, bylo několik triček, míče, poháry, pár diplomů a papírek s podpisy. Napadlo mě, že je tu mohli zapomenout, když měnili klubovny. Tohle nemohl být ten poklad, který mám hledat. Jenže na druhou stranu bylo to jediné, co se mi vůbec najít povedlo. A tak jsem vši silou začal tahat krabici až k dědovu domu.

Byla to cesta plná strastí, pastí a aut. Dostat se s dvojnásobkem vlastní váhy na zádech přes silnici je poměrně těžké. Dorazil jsem zpět asi tak o hodinu později, a i když mě málem srazilo auto, tak jediné co potřebovalo zachránit, byla moje záda. Děda pracoval na zahradě. Když mě zahlídl unaveného, přiběhl ke mně. Chvilku na mě koukal, co jsem to dotáhnul. A vyčkával, co mu řeknu. Když jsem nabral znovu síly, jsem mu vše vysvětlil. Chvilku tam tak seděl, a pak přísným hlasem nakázal, ať to další den dojdou vrátit. Prý všechny ty věci byly památka na jejich staré družstvo a měly tam zůstat jako časová schránka. Musím přiznat, že tahle zkušenost mi mírně zkazila chuť na dobrodružství a pomalu i na fotbal.

Ladislav Sudek

Strašidelný zámek

Alice šla na houby do lesa s kamarádem Filipem. Uviděli strašidelný zámek, Alice chtěla jít dovnitř, ale Filip řekl, že ještě ne. Museli napřed jít na houby. Až když naplnili košík, tak Alice řekla Filipovi: „Tak teď už půjdeme do toho zámku prosím?“ Filipovi se moc nechtělo, ale Alice ho prosila tak dlouho, až řekl ano. Pochodovali rychle po ní cestou směrem k tomu zámku. Zvenčí působil divně. Mysleli si, že tam na ně něco nebo někdo vybafne. Ale co si představovali, jak by to mohlo uvnitř vypadat, tak co tam objevil, bylo něco úplně jiného. V zámku to vypadalo spíš vypadalo jako v muzeu. První, co uviděli, byly staré krásné hodiny pověšené na zdi. A objevili tam takových hezkých věcí mnohem víc. Nejvíce se jim líbila socha, která se jmenovala Rozhňevaný skřítek. Byl roztomilý, a k tomu ten skřítek maloval. Vyběhli do dalšího patra, kde je zaujal obrovský model toho to zámku. Filip řekl: „No, ne! Paráda! TO JE NEUVĚŘITELNÝ!“ V posledním patře byla velikánská kniha s podpisy lidí, kteří se sem nahoru dostali. Bylo jich více než padesát. A tak se do ní Alice a Filip taky podepsali. *Linda Phi*

Nevydařené rande

Jarmila přemýšlela, jak by její rande mohlo dopadnout. Zkoušela si šaty dvě a půl hodiny, a ještě než se nalíčila, tak by jí to trvalo dohromady tři a půl hodiny. Bylo už šest hodin večer. Rozhodla se, že už půjde do restaurace. Čekala a čekala, ale nedočkala se. Bylo už velmi pozdě, a tak se rozhodla, že mu zavolá. „Tak kde jsi Milane! Už je osm hodin!“

Milan jí vysvětloval: „Promiň, ale jsme hodně rozdílní, asi bychom si nerozuměli.“

Ale Jarmila ho nenechala na pokoji a řvala prskala do telefonu. On ale to už vypnul. Ale jak tam ječela, tak ji vyhodili z restaurace. Byla velmi naštvaná a tak šla do obchodního domu, kde ještě bylo otevřeno, si koupit ponožky. Stály 19,90 Kč. Jarmila si toho ne všimla a dala prodavačce jenom 19 Kč. Paní prodavačka ji požádala, aby jí dala ještě jednu korunu. Ale jak byla pořád naštvaná kvůli Milanovi, tak prudce odpověděla: „Buď vám zaplatím 19 korun nebo si je nekoupím! Přece nebudu kvůli hnusným bílým ponožkám utrácet celých 20Kč! To snad ne! To si je radši koupím

Dokončení na další straně

Nevydařené rande

Dokončení ze předešlé strany

na onlani, nebo něco tak! Jak se to přesně jmenuje! Tam to stojí to jenom 11 Kč.“ A hodila vztekle ty ponožky na zem.

Aby se zklidnila, šla se projít. Sedla si na lavičku a volala své kamarádce. Vypravovala, co se jí dneska stalo, ale nedořkla, co se stalo v obchodě. Na to reagovala její kamarádka. Svěřila se, že její dcera pracuje v obchodě a před chvílí jí také volala, že tam byla nějaká ženská. Chtěla si koupit ponožky, ale nechtěla zaplatit 20 Kč. Hrozně křičela, pak zahodila ponožky a odešla. Ještě teď je z toho její dcera celá rozčilená. Jarmila si uvědomila, že ta ženská v tom obchodě byla ona. rychle ten mobil vypnula, protože byla najednou z toho hovoru moc nervózní. A rychle utíkala domů. Velmi se styděla za to, co provedla. Druhý den se potom šla omluvit té paní prodavačce.

Linda Phi

Kdybych se měla stát knihou...

Kdybych se měla stát knihou a mohla si vybrat jakou, musela bych se opravdu dlouho rozhodovat. Možná, že bych se stala nějakou fantasy s dobrou romantickou linkou, nečekaným zvratem na konci a s částí, kde by čtenáři ukápla slza. Ale také s pasáží, po které by měl náladu se usmívat nebo se smát.

Kandidátů, kteří splňují podmínky, mám sice trochu méně, ale přesto bych se pořád nemohla rozhodnout. Když nad tím ale déle přemýšlím, stejně by se dvě probjovaly do popředí. První je knížka o nejlepší vražedkyni v celé zemi a ta druhá zase o vílí říši, o intrikách a válce. Proč zrovna tyhle? Obě knížky měly totiž části, kde jsem se cítila šťastně a měla chuť se usmívat, ale i ty, kde jsem brečela jako želva nebo se mi napětím tajil dech. Obsahují i několik docela nečekaných zvratů. Proto by mě nesmírně bavilo pozorovat čtenářovy reakce a dojmy při jejím čtení, a navíc bych se mohla pyšnit i nádhernou obálkou.

Eliška Janoušková

Smolař Petr

Postižený Petr byl vždycky obyčejný kluk. Teda do svých patnácti let. V patnácti do něj udeřil blesk, v šestnácti spadl z koně, a pak na Petra ještě ten kůň šlápnul. Ale všechno tohle přežil. V devatenácti spadl z malého mostu, když kolem něj proběhl dav lidí a nechtěně ho srazil. Naštěstí v tom potoce byla voda, která mu byla po kolena.

A potom ho už jen pronásledovala další a další smůla. Například na něj spadla skříň. Ta skříň byla nová, ale byla špatně postavená, takže na něj spadla. Jenomže, když padala, ta tak utekl. Ale úplně to nestihl, tak měl tělo napůl. Naštěstí

měl ještě dostatečně sil na to, aby si zavolal záchran-ku. S rukou, která vypadala, jako kdyby byla od nějaké příšery, se napřáhl pro telefon, který byl hned u něj. Jakmile zavěsil, telefon spadl na zem a Petrova ruka taky. Pak omdlel.

Naštěstí i tohle přežil, ale byl na vozíčku.

Když mu bylo dvacet pět, zase do něj uhořil blesk, Říká se, že blesk neuhodí dvakrát do stejného místa, ale pokud jde o Petra, tak to není pravda. Od té doby až do jeho smrti do něj uhořil blesk ještě dvakrát. Ale o blescích se bavíme až moc, co si dát něco jiného? Jednou na něj taky spadl květináč. Zaútočila na něj veverka, protože si sedl pod její strom. Dokonce, když mu bylo asi čtyřicet, na něj zaútočila kachna, ačkoliv k tomu ani neměla důvod. Prostě se na něj rozletěla. Zemřel v osmdesáti devíti letech, když špatně polkl bonbón a udusil se. Tohle už bohužel nepřežil. Ze všeho, co se mu kdy v životě stalo, však zemřel na tu největší blbost. No nic! Žádný člověk nevíje věčně, ale byl to veliký smolař.

Tomáš Vu

Svět trochu jinak

Chtěl bych se vám představit. Jmenuji se Marek a je mi 15 let. A chci vám povědět, co se stalo. Probudil jsem se a cítil jsem se jaksi divně. Jdu jako každé ráno normálně na záchod, ale fotky, které vždy visely na zdi, vypadaly najednou trochu jinak. Jenom mi to přišlo podezřelé. . Odbyl jsem to ale mávnutím ruky a odpoledne jsem šel ven za svým kamarádem Radkem. Když jsem přišel k jeho domu, zazvonil jsem a Radek otevřel dveře. Na hlavě měl účes, který jsem mu před rokem vymluvil, a zeptal se: „Kdo jsi?“ Podivil jsem se: „To má být nějaký vtíp, Radku?“ On na to: „Co? Já tě opravdu neznám.“

To už mi to bylo fakt divný. Zašel jsem za babičkou, která bydlí asi tak 5 minut od mého domu. Když jsem k ní dorazil ,tak jsem viděl na dveřích ceduli, že je její dům na prodej. A najednou z nebe spadl takový papírek a na něm bylo napsané: „Takhle by vypadal svět, kdyby ses nikdy nenarodil!“

Cože? Já chci, aby bylo vše zase jako dřív. Řekl jsem si, že to bude jenom sen. A tak jsem se štípnul—a najednou jsem se probudil. Byl to jenom sen. Šel jsem se napít a už to bylo dobré.

Tomáš Vu

Příběh postavy vytvořené podle vlastní představy

Jmenuje se Marek. Je to vysoký kluk. Vlasy má zbarvené do špinavě blond a oči jsou hnědé. Za pár týdnů mu bude 15. Je velice vtípný a chytrý, ale bohužel, jestli mu ale fakt něco nejde, rozhodně je to vyjadřování emocí. Má hodně dobrou kamarádku jménem Lily.

Markův příběh

Dnes večer u mě spí pár kamarádů. Nejlepší kamarád Lukáš, Lily, Nina a Robert. Měl bych se asi těšit, ale když vidím, jak se Lily kouká na Lukáše, vytáčí mě to. Její obličej vždy naprosto zrudne a nedokáže se vzdát úsměvu kdykoliv Lukáš vejde do místnosti.

S Lily jsme se seznámili před pár měsíci a něco se mezi námi stalo. Asi nikdy nezapomenu na tu noc, kdy jsem ji poprvé políbil a ucítil, jak mi srdce buší jen pro ni. Nikdy mě nic tak neděsilo a zároveň nepřitahovalo.

Ráno po tom, jsem netušil, co říct. Představoval jsem si Robertův výraz, jak se mi směje do obličeje. Nenávidím ten pocit naprosté trapnosti, a tak jsem musel udělat to, co by mě zachránilo. Zlomil jsem jí srdce a ona se se mnou pár měsíců nekamarádila. Možná, že to bylo taky kvůli tomu, že jsem jí nakecal, jak jsem se zamiloval do jiné holky. Přesto se se mnou nakonec usmířila a dohodli jsme se, že dál budeme kamarádi.

Už za pět minut mám sraz. Musím hned vyrazit. Nesnáším autobusy, ale když jsem uviděl, ten vysmátý obličej Lily, opět jsem ucítil, jak mé srdce udělalo kotrmelec. Jako vždy, hned jak jsem k ní přišel, si začala ze mě dělat srandu. Bylo ale znát, jak ji má přítomnost znervóznila, ale nechtěla dát nic najevo. Nasedli jsme a užili jsme si spolu hrozně vtípnou cestu autobusem. Nesnáším a zároveň zbožňuju, způsob, jakým se směje. Jako když taháte kočku za ocas, ale hůř.

Na chvilku se řeč zastavila, když jsme vystoupili. To se u ní normálně nikdy nestává. Pořád ji napadají nějaký blbosti, a vůbec jí nepřijde divný to na mě sypat. Proto jsem se zastavil přímo u ní a očekával, že vyhrkne to první, co ji napadne. Zasmějeme se tomu, a můžeme jít dál. Jenže ona ne. Pomalu začala zvedat hlavu, aby se mi dívala přímo do očí. Ona mi to snad dělá naschvál. Zlehka se pousmála a řekla, že mě musí o něčem informovat. Ano, ona takhle opravdu mluví. S milým úsměvem mi pověděla, že se jí začíná líbit Lukáš.

Má hlava se proměnila v naprostý chaos. Netušil jsem, že to, co jsem vypožoroval, je pravda. Jak jsem to mohl všechno tak pokazit. Klidně bych viděl kolem sebe tisíc obličejů Roberta smějících se nad mými city k Lily. Byl by to mnohem lepší pocit, než vědět, že Lily se zamilovala do mého nejlepšího kamaráda.

Ptala se mě, jestli si myslím, že má na Lukáše šanci a jestli by Ji mohl mít taky rád. Nemohl jsem se nadechnout. Její modré velké oči na mě zíraly v očekávání odpovědi. Netušil jsem, co mám dělat. Většinou jsem v klidu a odpovídám vyrovnaně, jenže teď jsem se sotva zvládl nadechnout. Představte si mě, jak s neokysličeným mozkiem musím odpovědět dívce, do které jsem se zamiloval, na otázku o jiném klukovi. Nádech, výdech. Ne, nenechám ji, aby mě znovu opustila.

„Je mi úplně jedno, jak to má Lukáš. On se pro tebe fakt nehodí,“ trochu jsem i zakřičel, protože tohle jsem poslední týdný nosil v hlavě a nic jiného jsem Lily říct nechtěl.

Podezřívavě se na mě podívala a začala pomalu vyzvídat. „Proč se staráš o to, kdo je pro mě dobrý a kdo ne?“

„Jako kamarád na tebe musím dávat pozor!“

„Ale Lukáš je tvůj nejlepší kamarád, proč on by pro mě nebyl dost dobrý?“

Mlčel jsem. Trefila se přímo do černého. Navíc hned na to se začala tiše usmívat. „Ty žárliš?“

Opět jsem mlčel. Už jsem věděl, že zná pravdu.

„Já myslela, že ty a já je hotová věc. A nezapomeň, že ty jsi to chtěl ukončit, a to nemluvím o té jiné holce.“

„Udělal jsem chybu. Jasný. Nechtěl jsem se ztrapnit před Robertem a“

„Počkej, ty bereš to, být se mnou, jako ztrapnění?“

„Ne, Ale chápeš, že my bychom akorát museli řešit zbytečný blbosti okolo, a tak jsem ti chtěl udělat laskavost“

„Laskavost? Víš, já tě měla opravdu ráda a hodně jsi mi ublížil. Jenže já jsem ti přesto odpustila a nechala tě znovu vstoupit do mého života. Jenže teď se chováš hodně hnusně a nefér!“

„Kéž bys aspoň na chvíli nemyslela tak sobecky“

„Já že jsem sobecká?“

„Jak jsem se měl asi ty poslední týdny cítit, když jsi pořád jen obskakovala Lukáše, a ještě přímo přede mnou?“

„Jediný sobec seš tady ty! Mohl jsi mi říct, že ti to vadí! Ale hlavně jsme nemuseli skončit tady a takhle!“

„Miluješ mě?“

„A ty mě?“

Nastalo odporné ticho. Byl jsem naštvaný, že nedokázala odpovědět. Tak jsem se zlostně zeptal: „Proč nic neříkáš?“

„Protože asi nemám odpověď na tuhle tvou otázku!“

„Víš co? Půjdu teď koupit nějaké jídlo. Jsi napřed sama!“ a rychle jsem se od ní začal vzdalovat. Párkrát jsem se ale otočil, abych viděl její reakci. Ona jen bezmocně stála a koukala na místo, kde jsem ještě chvíli stál.

Došel jsem do nedalekého obchodu a vzal jsem pár lahví vody. S plnými rukama jsem se dobelhal ke kase a položil je tam. Prodavačka měla odpornou pihu na obličej a hrozně mě to vytáčelo. Víím, že to nebyla její chyba, ale lidi se občas ocitnou na špatném místě ve špatný čas. Nejen, že ta její pihu na mě pořád tak děsivě zírala, ale ta prodavačka ještě neuměla oskenovat nákup tak, abych to mohl zaplatit. Když po pěti minutách začala skenovat teprve druhou flašku z pěti, zvýšil jsem hlas. Začal jsem neslušně rvát, ať se sakra pohne, že nemám na to celý den. Jenomže ona začala brečet a utekla. Možná by mi to mělo být líto, ale v tu chvíli jsem byl ještě víc naštvaný kvůli tomu, že mne teď nemá kdo obsloužit. Čekal jsem tiše u pokladny, když v tom se objevila ochranka a vyvedla mě z obchodu. Nebránil jsem se. V tu chvíli mi bylo všechno jedno. Neměl jsem ani tu vodu.

Bez přemýšlení jsem věděl hned, kam jít. Kousek od obchodu byl park, kam jsem chodil s tátou. Jediný, na co jsem v tu chvíli myslel, byla Lily. Ne na Lukáše, který ji nejspíše právě teď drží v náručí, ani na Roberta s úsměvem vykouzleném nad láskou k Lily. Myslel jsem jen a pouze na Lily. Vzal jsem do ruky telefon a vytočil číslo. Se stresem v žaludku jsem vnímal vyzvánění, až jsem uslyšel ten známý milý hlas. „Vyhodili mě z krámu... Byl jsem na tebe, na Lukáše a prakticky na všechny naštvaný. Hlavně ale na sebe... Jsem v parku a jediné, na co myslím je, jak to vzít zpátky...Chtěl bych, aby tu byla se mnou, jenže se zamilovala. Do Lukáše... Dobře,“ odpověděl jsem. „Tak čau!“

Dalších deset minut jsem seděl tiše. Pak se objevil. Na dálku jsem ho poznal. Hubený, už od pohledu drzý a vysmátý. Postavil jsem se. Asi moc rychle, protože se mi chvilku točila hlava. „Čau Robe!“ zařval jsem s upřímnou radostí. Nikdy by mě ani nenapadlo, že bych o problémech s Lily volal právě Robertovi. Jenomže on je opravdu jediný, kdo mě dokáže vždy rozesmát. Až později jsem si všiml, že jeho úsměv je jiný. Byla v něm

lítost stejně jako v jeho hnědých očích.

„Marku! Chyběl jsem ti hodně?“

„Ty? Mně vždycky“

Jasně, že mě rozesmál. Až na to že to byl nejtipnější moment za ten čas, kdy jsme tam spolu seděli. Vyprávěl mi, že už si dávno všiml, jak na Lily koukám. Taky mi povídal, že Lily, když dorazila na návštěvu, jen potichu pozdravila a sedla si až na druhý konec místnosti, co nejdál od Lukáše. Každý prý poznal, že jsme se pohádali. Tak jsem mu nakonec vyklopil všechno. Co se stalo v tu noc. Proč jsem jí lhal.

On se jen malinko pousmál a řekl: „My lidi někdy děláme sobecké prasárny, ale pokud ti na ní záleží, měl by ses přestat litovat, zvednout tu svoji zadnici a okamžitě za ní vyrazit.“ Bez odpovědi a bez jediné pochybnosti jsem se zvedl a dal mu peníze, ať aspoň on něco koupí. Kývl na mě na znamení své podpory. Vyběhl jsem z parku. Ani jednou jsem se neotočil. Ani jednou jsem se nezastavil. Konečně jsem věděl, že to, co hodlám udělat, je správné. Cítil jsem neskutečnou jistotu, a bylo to osvobozující.

Když jsem uviděl chatu, přidal jsem, i když mě nohy bolely jako prase. Udýchaný jsem otevřel branku a v okně ji uviděl. Teprve pak jsem zastavil. Seděla na posteli vedle Lukáše, který jí o něčem vyprávěl, jenomže ona vypadala jako kdyby tam vůbec nebyla. Koukala mlčky do země a jakoby nic z toho, co jí říkal, nebylo dost zajímavé na to, aby ji to mohlo vyrušit. Viděl jsem ji tak jen jednou. Bylo to den poté, kdy jsem jí řekl, že ji nemiluju tak, jak by chtěla. Lily vždy hltala každé slovo, které jste řekli. Proto jsem se zasekl ve dveřích do chaty a slaboučký hlas mi šeptal, ať tam nechodím. Nešlo o strach nebo něco podobného. Už dvakrát jsem jí ublížil. Co mi zabrání jí už neublížovat? Není náhodou i tohle sobecká prasárna? Už jsem z kliky pomalu ruku pryč, když v tom mi na mobil přišla náhle zpráva od Roberta. „Hlavně moc nemysli. Prostě řekni: Nebudu lhát!“ V tu chvíli mě to zachránilo. Nádech výdech“ Řekl jsem si pro sebe a vzal za kliku, abych otevřel dveře. Jen co jsem vstoupil na chodbu, promítlo se mi vše, co jsem zažil s Lily, když jsem jí poprvé potkal. Náš polibek. Její smích. V tomto stavu jsem dorazil do místnosti, kde už všichni čekali. Potom, co jsem vstoupil, jsem už oči z Lily nespustil. Všichni mě pozdravili a ptali se na pití a na Roberta. Teda mimo Lily. Ta se na mě ani nepodívala. Udýchaný jsem k ní přišel za ní poprosil ji, aby šla se mnou do jiného pokoje. Jenomže ona se jen usklíbila a hrozným tónem mi odpověděla: „Proč mi to neřekneš tady přede všema?“

S údivem jsem na ni nejen já, ale všichni koukali. Nejdříve jsem chtěl naléhat, jenomže potom jsem si vzpomněl na tu zprávu od Roberta. Hlavně moc nemysli, prostě řekni jak to je. „Dobře“ řekl jsem a povídal dál: „Mrzí mě naše hádka, ale upřímně si za tím pořád trochu stojím. Nemyslím si, že Lukáš je ten, který by se k tobě hodil, protože pochybuju, že k tobě cítí to co já. Udělal jsem hodně chyb a mockrát jsem ti ublížil, ale pokud ti za to stojím, pokud mě miluješ stejně jako já tebe, musíme počítat se zlomeným srdcem. Takhle se miluje. Zraníš se, jenže i tak ti za to stojí bojovat.“ Chtěl jsem pokračovat, ale vstoupila mi vstoupila do řeči: „Ty mě miluješ?“

S knedlíkem v krku jsem přikývl. Přísahám, že jsem nevnímal nic a nikoho, kromě Lily. Jakoby se všechny barvy vlily do sebe a jen ona zůstala takovou, jakou jí znám. Krásná a vysmátá. Nikdo se neodvážil nic říct, dokud se Lily nezvedla a

nepolíbila mě. Výbuch emocí! Jinak to nejde popsat. Jenomže to pokazil zvuk otevírajících dveří, v kterých se objevil Robert i s pitím. S úsměvem řekl: „Vidíte, a to jen díky mě!“ Všichni se rozesmáli. V tom zmatku mě Lily chytla za ruku a usmála se na mě. Nikdy jsem se necítil tak v bezpečí. Dokonce i Lukáš na mě kývl, aby mi ukázal, že mezi námi žádná špatná krev není. Po zbytek večera jsme se všichni nasmáli a jen si užívali čas s těmi nejbližšími.

Alice Hynková

Popisy

Sova

Sovy jsou někdy poměrně veliké, některé jsou ale zase malé. Mají veliké oči, většinou oranžové nebo žluté. Mají hodně jemné peří v hnědých nebo v bílých barvách a mají rovněž dlouhá křídla a menší pařátky. Některé druhy sov mají pod očima takové jakoby hmatové vousky, ale ve skutečnosti je to také peří. Živí se hmyzem a menšími hlodavci.

Datel černý

Datel je porostlý černým peřím, jen na hlavě má červenou čepičku. Má žluté oči a světlý zobák. Říká se mu také někdy doktor stromů. Léčí stromy napadené různými kůrovci a jiným škodlivým hmyzem, hlavně brouky. Těmi se živí. Dobře létá i šplhá. Přes zimu zůstává v Čechách.

Králík

Králíky chováme v králíkárně, většinou postavené někde na zahradě u domku. Mají hodně dlouhé uši, a hnědou, bílou, šedou nebo i strakatou srst. Mají černé oči a jsou heboučci. Mají hodně malé roztomilé čumáčky a dlouhé vousky. Živí se trávou, v zimě senem, ale také mají rádi mrkev a jinou zeleninu a suché pečivo.

Pohádky

Motýlí víla

Žila byla jednou motýlí víla. Byla malá, asi jako vy-psaná tužka do školy. Měla veliká krásně barevná motýlí křídla a modré oči. Šaty měla ušité z listů a květů. Bydlela v dutině stromu. Měla tam spoustu místa, kde byla postel, stoleček se židlí a obraz.

Skřítek

Byl jednou skřítek, který se jmenoval Muchomůrka. Na hlavě nosil klobouk od houby muchomůrky a obleček mel zhotovený z mechu. Bydlel v dřevěném domečku v lese. V lese bydlel proto, že má moc rád lesní borůvky. Za mazlíčka měl doma malého šneka.

Babka kořenářka

Byla to moc zlá paní. Dělal v bazénu plavčici a cvičitelku plavání. Skoro pořád se mračila a byla naštvaná. Na všechny jen řvala. Možná to taky bylo tím, že už byla stará. Proto jí taky všichni říkali babka. Poučení? Nebud'te nikdy jako ona. *Napsala Beáta Suchá*

Recenze na hru: Enter the Gungeon

SEZNÁMENÍ

Hra byla vydána 5. dubna roku 2016
Hra byla vytvořena vývojáři z Dodge Roll
A jejím vydavatelem je oblíbený Devolver Digital

ŽÁNŘ

Bullet hell, roguelike

NÁPLŇ

Jedná se o roguelike bullet hell hru, kde vaším úkolem bude projít úrovní, ve které můžete najít truhly, skryté místnosti, obchodníky, náhodně generované eventy a na konci každého levelu bude na vás čekat boss, kterého musíte porazit, aby jste mohli postoupit.

Lehce se řekne a těžko udělá, jelikož vašim nepřítelem budou samotná munice, která má různé druhy či velikosti.

Nepřítele se s vámi nebudou párat v žádném případě a chyby nejsou vůbec tolerovány. Tak by se to výstižně mohlo říci.

Při postupu místnostmi dostáváte nové vybavení a zkušenosti, které vám budou nápomocny.

Selhání v této hře je naprosto normální a běžné, a než si na hru zvyknete, bude vás to stát hodně času a životů.

Před samotným vstupem do akce si můžete vybrat jednoho z několika hrdinů, kteří mají rozdílné schopnosti.

HRATELNOST

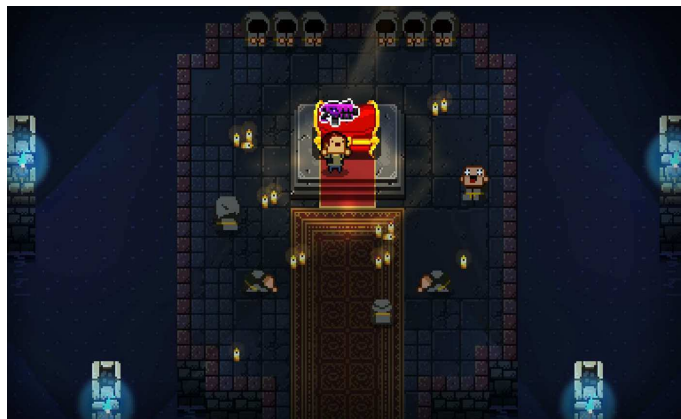
Při spuštění hry vám dá hra na výběr, zda si uděláte tutoriál, který vám ukáže, jak a co máte plus mínus dělat, a co nedělat.

Hra vám ukáže, že si můžete tvořit překážky ze stolů, jak se efektivně vyhýbat útokům od nepřátel či jak používat schopnosti postav.

Na konci tutoriálu vás čeká boss, který otestuje to, co jste se naučili ... A pak hurá do hry. Můžete si vybrat z několika postav s tím, že některé jsou stále zamčené.

Od této fáze se jedná o klasickou roguelike hru s náhodně vytvářeným prostředím nepřáteli bossy. Ve hře se nachází tona skrytých místností a předmětů, ať už se jedná o zbraně či schopnosti. Taky existují i skryté úrovně se svými nepřáteli a bossy. Hra končí až úspěšným poražením všech úrovní a finálního bossa.

Celkově s hrou se neměl žádné problémy technické ani ve hratelnosti.

ZÁVĚR

Tato hra je excelentním důkazem toho že roguelike hry stále žijí.

Hra definuje svůj žánr naprosto skvěle a měl by si ji povinně zahrát každý, kdo má rád roguelike.

Enter the Gungeon je skvělá hra jak se svojí pixelovou grafikou, tak i se svou hratelností, která je sice obtížná, ale současně neskutečně zábavná a svůj žánr tím velice dobře reprezentuje.

Po stránce technické se jedná o bezchybnou hru, na které nic zkazit ani nejde.

Enter the Gungeon díky své dokonalosti získává neuvěřitelných **10/10**. *Marek Stolarik*

Kdybychom si mohli vybrat, co nejhezčího si odnést domů, tak by to bylo neuvěřitelně těžké. Všechny práce zaujaly, všechny byly krásné

Výstava prací žáků keramického a výtvarného oboru se líbila

„Kolik těch prací je tady vystavených?“, zeptala jsem se paní učitelky Veroniky Černé. Zarazila se. „Možná tak 150, přesně to ale nevím, nepočítala jsem je. Určitě jsou ale tady práce všech žáků výtvarného oboru, od těch nejmladších až po ty nejstarší.“

Vystavená díla tvořily kresby a malby v různém technickém provedení (tempery, aquarel, křída) a keramika a byly rozdělena tematicky: lidské figury, pohádkové bytosti, zvířata—konkrétně osobně mě zaujaly nádherné ještěrky vytvořené jako zahradní dekorace, i se vysazenými sukulenty, které dodala žákyně Gabriela Švábová, dále pak se děti inspirovaly architekturou, případně vytvářely dle své vlastní fantazie.

Na závěr pak všichni ochutnali z občerstvení, které na vernisáž připravili a donesli rodiče a prarodiče dětí.

Výstavu v pátek 3. června v odpoledních hodinách navštívilo samozřejmě kromě rodičů a dalších blízkých příbuzných vystavujících dětí také mnoho návštěvníků z řad veřejnosti. Práce, které učitelky jako oboru malby a kresby, tak i keramiky paní Veronika Černá a paní Camilla Katreniaková nápaditě spolu se svými žáky instalovaly na zahradě školy zaujaly. Přesně, jak píšeme v titulku. Kdyby nám dali vybrat si to nejhezčí, pak bychom určitě měli všichni hodně velký problém. Ony všechny ty práce, kresby, malby i keramické výtvořky byly skvělé a udělaly by parádu v každém interiéru.

Na snímcích z vernisáže výstavy, kterou uvedla spolu s ředitelkou školy paní Miroslavou Peškovou paní učitelka Veronika Černá.

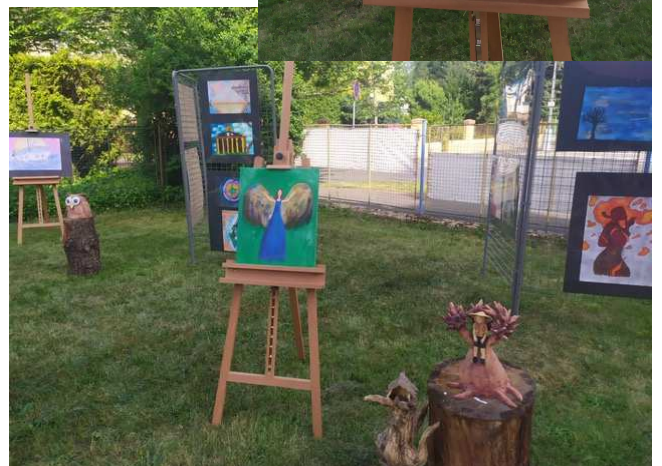

Dojem z vystavených výtvarných prací umocnilo ještě pěkné červnové počasí a rozmístění v zahradě u školy. Bylo opravdu na co se dívat a co obdivovat.

Foto na této stránce: Camilla Katreniaková

Záběry vystavených prací...

Akademie umění a kultury pro seniory Města Františkovy Lázně má své první absolventy

Místostarosta Města Františkovy Lázně pan Otakar Skala zahájil ve středu 1. června 2022 v tanečním sále na ZUŠ Járy Cimrmana slavnost předávání závěrečných osvědčení prvním absolventům Akademie umění a kultury pro seniory Města Františkovy Lázně. Šlo o studenty—seniory, kteří zvolený obor poctivě studovali tři roky, byť z toho takřka polovinu času „spolykala“ nucená přestávka způsobená pandemií.

Součástí byla výstava maleb, kreseb a keramických výtvorů zhotovených studenty tohoto oboru (paní učitelka Veronika Černá) a koncert absolventů hudebních oborů.

Nejprve z obrazovky pronesl svou zaslouženou vtipnou i moudrou zdravici patron školy pan Zdeněk Svěrák.

Po krátkých proslovech pana místostarosty, který ocenil významný přínos Základní umělecké školy pro kulturní i společenský život města a následně ředitelky školy paní Miroslavy Peškové, převzali absolventi nejprve svá osvědčení z rukou vedení města, školy, i svých učitelů, společně si zazpívali studentskou hymnu Gaudeamus igitur a potom následoval koncert.

Na většině byla znát před jejich prvním veřejným vystoupením značná tréma, nicméně všichni to skvěle zvládli. A vážně klobouk dolů před všemi, kdo

si rozhodli přece jen již ve věku ve věku důchodovém či důchodu blízkém (55+) splnit některé své sny a strávit plnohodnotně volný čas. Většina z nich možná své nástroje držela v rukou před třemi lety znovu až po mnoha a mnoha letech, někteří dokonce vůbec poprvé v životě— a prezentovaný závěrečný výsledek jejich studia? Kdyby to bylo jako známková ve škole, bylo by to na výbornou!!!

Koncert

Na koncertě se představili všichni absolventi hudebních oborů. Koncert zahájila svým vystoupením paní Ivana Horáčková, která bude sice absolvovat až příští rok, ale její hra na EKN (elektronické klávesové nástroje) si vysloužila aplaus. Podobně se však potlesku dočkali i všichni absolventi: Paní Stanislava Schoberová (klavír), pan Vladimír Štítný (kytara), paní Hana Tsolakidisová (zpěv), pan Jiří Cibulka a paní Taťjana Turková (oba akordeon). Některé doprovázeli učitelé. Své žáky, akordeonisty, doprovázel pan učitel Bohumil Polívka.

Výstava

Na výstavě se prezentovaly práce dalších seniorů. Jmenovitě paní Jarmily Kollárikové, paní Marcely Rejdovjanové a paní Marty Baštářové.

Všichni senioři si společně se svými učiteli zazpívali podle dlouholeté tradice studentskou hymnu Gaudeamus igitur.

Slavnostního zahájení se zúčastnil také místostarosta Města Františkovy Lázně pan Otakar Skala. Na snímku je při uvítacích proslovech spolu s ředitelkou školy paní Miroslavou Peškovou a zástupcem ředitelky panem Bohumilem Polívkou.

Velice zdařilé a působivé byly i vystavené kresby a keramika absolventů.

Koncert zahájila hrou skladby K. Vacka Cikánka na klávesy paní Ivana Horáčková. Absolvovat bude napřesrok.

Pan Vladimír Štítný absolvoval studium hry na kytaru u pana učitele A. Kotlára.

Sonatinu C dur 1,2 a 3 M. Clementiho zahrála na klavír absolventka paní Stanislava Schoberová

Tři nádherné lidové písně: Húsličky, Sbohem galánečko a Dobrú noc procítěně zazpívala další z absolventek paní Hana Tsolakidisová. Na klavír ji doprovázela paní učitelka Dana Stará.

Zeptali jsme se některých absolventů na jejich dojmy

Pan zástupce ředitelky a současně učitel Bohumil Polívka si s chutí zahrál se svým nejstarším absolventem panem Jiřím Cibulkou. Byla to česká lidová Krásná pasačka.

Na snímku: Jiří Cibulka si zahrál se svou spolužačkou Taťjanou Turkovou skladbu G. Navoneho První fialka.

A konečně paní Turková si s panem učitelem Bohumilem Polívkou na závěr zahráli, jak jinak, Valčík na rozloučenou.

Pan **Jiří Cibulka** je určitě nejstarším absolventem. A protože u mužů věk není takovým tajemstvím jako u žen, prozrazujeme, že je mu již 76 let. Ovšem vůbec na svá léta nevypadá.

Proč jste se na Akademii přihlásil, a proč vaše volba padla na akordeon?

Mne k tomu ponoukla manželka. Když uviděla oznámení, že se otevírá Akademie pro seniory, řekla, že bych se měl přihlásit, abych prý nezlenivěl. A proč akordeon? Náhoda to nebyla. Jednak jsem se na tento nástroj učil hrát ještě jako kluk, ale je fakt, že jsem na něj dlouhá léta ani nesáhnul. Pak jsme jednou pomáhali někomu stěhovat a objevil jsem akordeon. Kamarád mi ho bez problémů věnoval. No, a nástroj pak ležel u nás doma bez využití dalších let... Co jiného jsem si mohl zvolit?

Jak vám výuka šla, a co vám všechno dala?

Kupodivu jsem zjistil, že mi z hlavy ani po těch desítkách let všechno nevypadlo, a tak ty začátky zase tak krušné nebyly. Radu věc jsem si začal vybavovat. A co mi dala? Krásný pocit, že jsem to zvládnul.

Čím jste byl a máte ještě jiné koníčky?

Pracoval jsem jako elektrikář a kromě muziky jsem letecký modelář. Jsem členem Leteckého modelářského klubu Františkovy Lázně, kde se taky pokouším s modely létat. Jinak bych rád řekl, že vůbec nejhorší je nicnedělání. Jsem rád, že jsem našel další smysluplné využití volného času.

Paní **Taťjana Turková**

Nikdy podle svých slov na ZUŠ nechodila, ale jako vystudovaná učitelka mateřské školy se naučila v rámci studia základům hry na klavír a dětem pak přehrávala jednoduché písničky. Směje se: Už je to dost dávno.

A proč právě vy jste si akordeon vybrala. Mohla jste třeba chodit na klavír?

Jistě, mohla jsem jako seniorka pokračovat ve hře na nástroj, na který jsem se učila jako mladá. Akordeon ale se mi vždycky moc líbil. Dokonce tak, že jsem si koupila vlastní.

Zajímalo by mne, jestli se spokojíte jen s výukou nebo zda také doma cvičíte?

Cvičím, a dokonce moc ráda. Hra na harmoniku mi opravdu přináší potěšení, třeba že v tom nejsem žádný mistr. Pan učitel Polívka to obdivuje. Pokud to bude možné, ráda bych pokračovala.

Co vám Akademie dala?

Ohromnou radost, že jsem to zvládla, že jsem se něčemu naučila a že si dnes mohu zahrát pro své potěšení.

Otázka pro pana učitele Bohumila Polívku

Jak se vám pracuje se seniory?

Můžu říci, že moc dobře. Je to úplně odlišné od práce s malými dětmi a „dorostenci“. Je sice fakt, že těm mladým to jde rychleji, dělají větší pokroky v kratším čase. Ale to je naprosto přirozené, jsou mladší, nezatížení, a tím i pružnější.

Na druhou stranu jsou zase starší studenti mnohem motivovanější, mají vůli i kázeň, a hlavně to dělají proto, že to dělat chtějí, že je to baví. Tady prostě hrají pro radost, a to se přenáší i na nás, učitele.

Takže jak byste ty dvě výuky porovnal ze svého učitelského pohledu?

Je tady ještě jeden aspekt. Práce s mladými žák je složitější také proto, že je nutné dodržet nějaký plán, to znamená, že v tom kterém školním roce musí žák zvládnout to či ono. U seniorů to tak není. Žádný přesně vymezený plán neexistuje. Jak jsem řekl, jsou však vesměs hodně motivovaní, aby se něco naučili, ale současně si nedělají žádné ambice na to, stát se jednou dokonalými profesionály.

A jak se společně vyrovnáváte s případnými nedostatky?

V podstatě nijak. Jistě, řekneme si, co bylo špatně, a jak to zlepšit, ale nedělá z toho nikdo z nás vědu. Někdy se tomu i zasmějeme. Je v tom uvolnění, pohoda. Jinak bych chtěl svým starším žákům vzkázat: Jste prostě skvělí!!! Všichni. Už jen tím, že jsme se k nám přihlásili.

Výstava prací absolventů výtvarného oboru zaujala.

Závěrem si všichni společně hezky popovídali u zajištěného dobrého občerstvení.

Paní Marta Baštářová předvedla při absolvování svoje keramické práce.

Paní **Marta Baštářová** si zvolila keramiku proto, že -jak nám prozradila - ráda tvořila z hlíny různé věci už jako dítko školou povinné, a prý o ní říkali, že je hodně šikovná, že jí to jde.

Proč jste nepokračovala v rozvíjení svého talentu aspoň návštěvou nějaké umělecké školy?

Protože, když jsem ještě chodila na základku, byla tehdy Lidová škola umění poměrně vzdálená, a jelikož jsem měla jako malá zdravotní problém s kloubem, tatínek rozhodl, že nikam chodit nebudu, abych si kloub nenařádila víc, než je nutné. Dodnes mě to mrzí.

Jaká je vaše původní profese?

Jsem bývalá učitelka, ale tohle povolání nevykonávám od roku 1992. Měla jsem jiná zaměstnání.

Takže dá se říci, že si docházkou na Akademii plníte svůj dětský sen?

Jistě. Konečně mám čas i prostor k tomu, abych mohla vytvářet dle svých nápadů a fantazie věci z keramické hlíny, což je mi velmi blízké. Samozřejmě, můžete se zeptat, proč netvořím prostě doma, ale to není jednoduché. Nemám tak velké prostory, aby se mi tam vešly zásoby hlíny a hlavně pec. Jsem proto vděčná, že to Základní umělecká škola s významným finančním příspěvím Města Františkovy Lázně svým starším občanům umožňuje, a to i s potřebným vybavením.

Vystavujete někde?

Ano, doma. Na terase (smích).

Takže na závěr se také zeptám: Co vám dala Akademie?

To, že mám vůbec tuto možnost, a to že se mohu pod odborným vedením dále zdokonalovat, učit se „řemeslu“. Jinak, když tvořím, zapomenou na všechno kolem, na starosti a jsem sama sebou. A taky, v neposlední řadě, je tady na škole moc dobrá parta.